

STEFANO RICCI

JE LES AI VUS

Éd. Cineteca di Bologna

04 oktober – 22 november 2025

Chaussée d'Ixelles 337 | 1050 Bruxelles

vernissage in aanwezigheid van de kunstenaar

zaterdag 4 oktober van 11u tot 20u

signeersessie vanaf 15u

Vanaf zaterdag 4 oktober 2025 presenteert Galerie Martel Brussel *Je les ai vus*, de derde solotentoonstelling gewijd aan Stefano Ricci, en de eerste gelegenheid voor het Belgische publiek om kennis te maken met de unieke wereld van de Italiaanse kunstenaar.

De tentoonstelling brengt de tekeningen samen die hij maakte bij de heropening van de bioscoop *Modernissimo* in Bologna, én *Avvistamenti*: een reeks vrijere schetsen, vluchtige indrukken die als het ware ter plekke zijn vastgelegd en de expositie openstellen voor andere poëtische en zintuiglijke klanken.

De kunst van de filmaffiche is per definitie een kunst van verleiding — van verlangen, bekoring, onverwachte wendingen, schok en verrassing, maar ook van schitterende overdrijving. Haar eerste doel is om de film te veranderen in een betoverende vitrine die de menigte hypnotiseert en de kijker de donkere zaal inlokt: een stralende valstrik, die gebruikmaakt van de trukendoos van het religieuze barok en van de illusies van de kermis.

De tekeningen die Stefano Ricci dagelijks maakte in het jaar van de heropening van het grote historische filmtheater *Modernissimo* in Bologna, horen vanzelfsprekend niet tot dat genre. Waar filmaffiches de nieuwsgierigheid en de zin om binnen te gaan willen prikkelen, richten Stefano's beelden zich tot het verstand en de gevoeligheid van de toeschouwer die de film al gezien heeft.

De beelden die hij hier toont, bieden een raadselachtig beeldteken: een soort minimalistisch embleem van elke film, waarbij de titel als motto fungeert en het beeld een kristallisatie vormt van de subjectieve ervaring van de vertoning. Het is datgene wat van de film overblijft als men hem zou samenvatten in één enkele figuur — in die mentale stenografie die ons helpt films die we net zagen te onthouden, de personages van romans die we net lazen, en de mensen die we net verlieten na een eerste ontmoeting.

Deze verschijningen met hun onvolledige gezichten, un silhouetten geweven uit abstracties, noemden de mensen uit de Oudheid *phantasiae*. Zulke beelden lopen al van meet af aan als een stille onderstroom door Stefano's werk: innig, geheimzinnig, fluisterend — meer voelbaar dan uitgesproken. Zijn kracht is juist dat hij dingen onuitgesproken laat, dat hij stiltes schept rond wat hij toont. Maar hier krijgen wij de kans iets verder te kijken in die beeldtaal, om zijn gevoeligheid en zijn vermogen tot abstraheren beter te begrijpen. Want ook wij hebben deze films gezien, films die tot de grootste uit de geschiedenis van de cinema behoren.

Vooraf het licht — dat evenzeer verbergt als onthult — dat hij in felle witte toetsen over het papier spreidt, alsof het korrelige van de pellicule en de flikkering van het doek worden opgeroepen. Het beeld spreekt hier van de ervaring zelf van cinema: die onbenoembare gewaarwordingen die dit monumentale apparaat (de donkere zaal, de straal van de projector, het reusachtige scherm) in ons losmaakt.

En zo ontvalt de indruk van een film ons meestal zodra we de zaal verlaten — zoals ook een droom vervliegt op het moment van ontwaken. Dat kostbare ogenblik van stilte wordt al te snel overstemd door de aarzelende opmerkingen van andere toeschouwers, terwijl de film zelf nog in ons nazindert in zijn zuiverste vorm: als een constellatie van vluchtige lichtpunten. De contour van een figuur die straalt van gratie. De aanzet van een gebaar of een houding, die ons alles vertelde over een personage of een situatie (maar zagen de anderen dat ook zo? En wat zagen zij dat ik niet zag?). De onzichtbare lijnen van het verhaal, waarvan we even de geheime choreografie herkenden — het verfijnde spel van spanningen gestuurd door een poppenspeler buiten beeld.

Die blik, die glimlach van de knielende actrice, die ons raakte in *De smaak van groene-thee-rijst* van Ozu...

De beelden van *Je les ai vus* (*Li ho visti*) hebben duidelijk niets van de luidruchtige verleiding van filmaffiches. Ze nodigen ons juist uit het zwijgen te bewaren dat na een grootse film zou moeten volgen. Ze vragen ons om voor onszelf die intieme arbeid van herinnering en interpretatie te verrichten, zodat de raadselachtige indruk van de film bewaard blijft.

Voor wie het sobere, intrigerende en betoverende oeuvre van Stefano Ricci kent, vormt deze verzameling bovendien een soort sleutel, een Rosetta-steen die de weg wijst: vanuit de films die wij allemaal gezien hebben, en de introspectie die ze in ons oproepen, krijgen we toegang tot de films die alleen Stefano heeft gezien en verbeeld.

Thierry Smolderen

Relations Presse : Galerie Martel | +33 6 10 19 30 02, contact@galeriemartel.fr

MARTEL PARIS | 17 rue Martel, 75010 Paris, France | +33 1 42 46 35 09
MARTEL BXL | Chaussée d'Ixelles 337, 1050 Bruxelles, Belgique | +32 2 721 79 57
contact@galeriemartel.fr | www.galeriemartel.com | mar - sam 14h30 - 19h

Stefano Ricci, *Jules et Jim* 1962, 2024, 52 x 68 cm, acrylverf, Chinese inkt, tempera en pigmenten op papier © Cineteca di Bologna / Courtesy Galerie Martel

Stefano Ricci, *Blow-up* 1966, 2024, 52 x 68 cm, acrylverf, Chinese inkt, tempera en pigmenten op papier © Cineteca di Bologna / Courtesy Galerie Martel

Stefano Ricci, *Les Chansons d'amour* 2013, 2024, 52 x 68 cm, acrylverf, Chinese inkt, tempera en pigmenten op papier © Cineteca di Bologna / Courtesy Galerie Martel

Stefano Ricci, *Avvistamenti/07*, 2024, 59 x 21 cm, inkt en wit acryl op papier © Sigaretten / Courtesy Galerie Martel